



บทที่ 5

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัย เรื่อง การศึกษาสภาพการสอนภาษาไทยแก่นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่พูดภาษาเขมร เป็นภาษาถิ่นในโรงเรียนสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ เขตการศึกษา 11 สรุปผลการวิจัยได้ดังนี้

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อศึกษาสภาพการสอนภาษาไทยแก่นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่พูดภาษาเขมร เป็นภาษาถิ่นในโรงเรียนสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ เขตการศึกษา 11

วิธีดำเนินการวิจัย

1. ตัวอย่างประชากร

ตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ ครูผู้สอนภาษาไทยชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 292 คน จากโรงเรียนสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ เขตการศึกษา 11

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย เป็นแบบสอบถามครูผู้สอนภาษาไทยชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 1 ชุด เนื้อหาแบบสอบถาม แบ่งออกเป็น 2 ตอน ข้อคำถามเป็นแบบเลือกตอบ เรียงอันดับตามความสำคัญและแสดงความคิดเห็นอย่างอิสระ

ตอนที่ 1 ข้อมูลเกี่ยวกับสภาพส่วนตัวของผู้ตอบแบบสอบถาม และข้อมูลทั่วไป

ตอนที่ 2 ข้อมูลเกี่ยวกับสภาพการสอนในด้านการเตรียมการสอน การจัดกิจกรรมการเรียนการสอน การใช้สื่อการสอน การวัดและประเมินผล การสอนซ่อมเสริม และการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตร กลุ่มทักษะภาษาไทย สภาพและปัญหาอื่น ๆ

3. การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลโดยขอความร่วมมือจากหัวหน้าการการประถมศึกษาอำเภอ และหัวหน้าฝ่ายบริหารงานทั่วไป ในแต่ละสำนักงานการประถมศึกษาอำเภอ เพื่อช่วยในการแจกแบบสอบถามและเก็บรวบรวมคืนผู้วิจัยตามที่ได้นัดหมายไว้ล่วงหน้า

4. การวิเคราะห์ข้อมูล

นำข้อมูลมาวิเคราะห์ โดยใช้ค่าร้อยละ นำเสนอผลการวิเคราะห์ในรูปตาราง ประกอบความเรียง และสรุปผลการวิจัยพร้อมทั้งอภิปรายผลและข้อเสนอแนะ

สรุปผลการวิจัย

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลของผู้ตอบแบบสอบถาม สามารถสรุปผลการวิจัยได้ดังนี้

สถานภาพส่วนตัว

ครูผู้สอนภาษาไทยจำนวนร้อยละ 67.8 เป็นเพศหญิง และจำนวนร้อยละ 32.2 เป็นเพศชาย มีอายุระหว่าง 26 - 30 ปี จำนวนร้อยละ 31.6 รองลงมา มีอายุระหว่าง 31 - 35 ปี จำนวนร้อยละ 30.9

ครูจำนวนร้อยละ 90.8 มีวุฒิครู ซึ่งอยู่ในระดับปริญญาตรี จำนวนร้อยละ 51.3 ในระดับอนุปริญญา จำนวนร้อยละ 37.0 นอกจากนี้ครูผู้สอนยังมีวุฒिवิชาชีพอื่นจำนวนร้อยละ 13.0 ในจำนวนเหล่านี้มีวุฒิต่ำกว่าอนุปริญญา จำนวนร้อยละ 65.8 และระดับอนุปริญญา จำนวนร้อยละ 23.7 สำหรับการศึกษารายวิชาเป็นวิชาเอกหรือโท ปรากฏว่า ครูผู้สอนไม่เคยศึกษามาก่อน จำนวนร้อยละ 84.6 ในด้านประสบการณ์ในการสอนภาษาไทยชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ครูจำนวนร้อยละ 42.8 เคยสอนมาก่อน ระหว่าง 2 ปีหรือต่ำกว่า รองลงมาครูจำนวนร้อยละ 26.0 เคยสอนมาระหว่าง 3-4 ปี

ข้อมูลทั่วไป

การเข้ารับการฝึกอบรมการสอนภาษาไทยตามหลักสูตรประถมศึกษา มีครูจำนวนร้อยละ 55.5 เคยเข้ารับการฝึกอบรม และฝึกอบรมมาแล้วเมื่อ 1 - 2 ปี จำนวนร้อยละ 38.3 รองลง

มา 3 - 4 ปี จำนวนร้อยละ 30.9

การเข้ารับการฝึกอบรมการสอนภาษาไทยแก่นักเรียนที่พูดภาษา เขมร มีครูจำนวนร้อยละ 14.7 เท่านั้นที่เคยเข้ารับการฝึกอบรม และฝึกอบรมมาแล้วเมื่อ 1 - 2 ปี และ 3 - 4 ปี จำนวน ร้อยละ 34.9 เป็นจำนวนเท่ากัน

การพูดภาษา เขมร มีครูจำนวนร้อยละ 83.6 พูดภาษา เขมรได้ ซึ่งครูส่วนใหญ่พูดภาษา เขมรในระดับสื่อความหมายได้ดีมากจำนวนร้อยละ 44.2 รองลงมาพูดสื่อความหมายได้ดี จำนวนร้อยละ 20.0

โรงเรียนส่วนใหญ่จัดการเรียนการสอนในระดับก่อนประถมศึกษา จำนวนร้อยละ 91.8 โดย จัดรูปแบบเป็นชั้นเด็กเล็ก จำนวนร้อยละ 96.6 และจัดรูปแบบเป็นชั้นอนุบาล 1-2 จำนวนร้อยละ 4.5 ซึ่งมีนักเรียนร้อยละ 76 - 99 เคยผ่านการเรียนในระดับชั้นอนุบาล หรือ ชั้นเด็กเล็กมาก่อน จำนวน ร้อยละ 40.8 รองลงมานักเรียน ร้อยละ 100 เคยผ่านการเรียนมาแล้ว จำนวนร้อยละ 31.2 การมีวิทยุหรือโทรทัศน์ ครอบครัวยของนักเรียนร้อยละ 1 - 25 มีวิทยุหรือโทรทัศน์ จำนวนร้อยละ 40.0 รองลงมาครอบครัวยของนักเรียนร้อยละ 26 - 50 มีวิทยุหรือโทรทัศน์ จำนวนร้อยละ 23.3

สาเหตุที่ได้สอนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ครูจำนวนร้อยละ 72.6 ได้สอนชั้นประถมศึกษา ปีที่ 1 เพราะได้รับการมอบหมาย และครูจำนวนร้อยละ 55.5 ชอบสอนนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 มาก แต่มีครูจำนวนร้อยละ 21.2 รู้สึกเฉย ๆ ต่อการสอน

สภาพการสอนภาษาไทยในด้านต่าง ๆ

ด้านการเตรียมการสอน

ครูจำนวนร้อยละ 54.8 มีการเตรียมการสอนล่วงหน้าทุกครั้ง และครูจำนวนร้อยละ 45.2 มีการเตรียมล่วงหน้าบางครั้ง ซึ่งครูให้ความสำคัญต่อการทำบันทึกการสอน เป็นอันดับ 1 รองลงมา กิจกรรมการเรียนการสอน เป็นอันดับ 2 ครูส่วนใหญ่ทำบันทึกการสอน เสมอ จำนวนร้อยละ 72.6 โดยใช้รูปแบบบันทึกการสอนที่กลุ่มโรงเรียนกำหนด จำนวนร้อยละ 35.9 และใช้รูปแบบโรงเรียน กำหนด จำนวนร้อยละ 22.6

การเตรียมกิจกรรมการเรียนการสอนจากคู่มือการสอนภาษาไทยหรือแผนการสอนภาษาไทย ครูส่วนใหญ่จะเตรียมบางกิจกรรม เพราะบางกิจกรรมไม่เหมาะสมที่จะนำมาสอน , เวลาไม่พอ จำนวน

ร้อยละ 70.5 รองลงมาเตรียมครบทุกกิจกรรม จำนวนร้อยละ 25.7 ครูจำนวนร้อยละ 86.3 เตรียมสื่อการสอนที่กำหนดไว้ในคู่มือครูและแผนการสอนในบทเรียนแต่ละบท มีการเตรียมเครื่องมือวัดผลความสามารถทางภาษาไทย โดยครูจำนวนร้อยละ 62.3 สร้างเครื่องมือที่สอดคล้องกับจุดมุ่งหมายทุกข้อ และครูจำนวนร้อยละ 53.1 จะใช้เครื่องมือวัดผลที่สร้างขึ้นเอง การเตรียมตัวผู้เรียน ครูจำนวนร้อยละ 88.0 เน้นการเตรียมความสามารถในการฟัง การเข้าใจความหมายที่ครูพูด ครูจำนวนร้อยละ 80.8 เน้นการเตรียมความสามารถในการปฏิบัติตามคำแนะนำและคำสั่งได้

ด้านการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน

การพูดภาษา เขมรกับนักเรียน ในขณะที่ดำเนินกิจกรรมการเรียนการสอน ครูจำนวนร้อยละ 79.8 พูดภาษา เขมรกับนักเรียน สาเหตุที่พูดครูจำนวนร้อยละ 90.6 พูดเพื่ออธิบายความหมายของคำ วลี หรือประโยคในบทเรียนที่นักเรียนไม่เข้าใจ การใช้ภาษาของนักเรียนในห้องเรียน ครูจำนวนร้อยละ 46.6 ให้นักเรียนพูดภาษาเขมรกับเพื่อน ๆ ได้ แต่ต้องพูดภาษาไทยกับครู รองลงมาครูจำนวนร้อยละ 33.2 ไม่อนุญาตให้นักเรียนใช้ภาษาเขมรในห้องเรียนเลย การดำเนินกิจกรรมการเรียนการสอน ครูจำนวนร้อยละ 73.0 ดำเนินกิจกรรมตามขั้นตอนที่กำหนดไว้ในบันทึกการสอนได้ บางส่วนและทักษะที่จำเป็นสำหรับการสอนภาษาไทยแก่นักเรียนที่พูดภาษา เขมร เป็นภาษาถิ่น ครูผู้สอนเลือกการฟัง เป็นอันดับ 1 การพูดเป็นอันดับ 2

การฝึกทักษะการฟังแก่นักเรียนที่พูดภาษา เขมร เป็นภาษาถิ่น ครูจำนวนร้อยละ 60.0 ฝึกทักษะโดยให้ฟังภาษาไทยก่อน แล้วแปลเป็นภาษาเขมร ครูจำนวนร้อยละ 52.7 ฝึกโดยให้ฟังภาษาไทยอย่างเดียว ซึ่งนักเรียนฝึกทักษะการฟังจากคำพูดของครูมากที่สุด จำนวนร้อยละ 92.5 รองลงมาครูจำนวนร้อยละ 66.4 ให้ฝึกจากคำพูดของเพื่อน ๆ ร่วมชั้นเรียน วิธีการที่ครูใช้เพื่อให้นักเรียนปฏิบัติตามคำแนะนำหรือคำสั่ง ครูจำนวนร้อยละ 93.2 จะอธิบายคำสั่งหรือคำแนะนำเป็นภาษาไทยง่าย ๆ สั้น ๆ ครูจำนวนร้อยละ 48.6 ใช้ภาษาท่าทางในการแสดงความหมาย

กิจกรรมที่ครูใช้มากในการสอนทักษะการพูดให้กับนักเรียน ครูจำนวนร้อยละ 78.4 เลือกการให้นักเรียนพูดอย่างอิสระ โดยครูจะช่วยแก้ไขสิ่งบกพร่อง รองลงมาครูจำนวนร้อยละ 77.7 เลือกการให้แรงเสริมทางบวก เช่น คำชมเชย เมื่อนักเรียนกล้าพูดหรือประสบผลสำเร็จในการพูด วิธีสอนนักเรียนที่มีปัญหาในการออกเสียงตัวสะกดแม่ก และเสียงวรรณยุกต์ ครูจำนวนร้อยละ 95.5 จะออกเสียงให้ฟัง แล้วให้นักเรียนพูดตาม ครูจำนวนร้อยละ 63.4 จะฝึกพูดเปรียบเทียบตัวสะกดแม่ต่าง ๆ

และการช่วยเหลือนักเรียนที่ไม่กล้าพูดภาษาไทยหรือพูดไม่ชัด ครูจำนวนร้อยละ 80.5 จะให้แรงเสริม เช่น การปรบมือ การพูดชมเชย รองลงมาครูจำนวนร้อยละ 69.5 ให้นักเรียนสนทนากับครูบ่อย ๆ

วิธีการสอนทักษะการอ่านพยัญชนะและสระ ครูจำนวนร้อยละ 93.5 จะออกเสียงแล้วให้นักเรียนฝึกออกเสียงตาม รองลงมาครูจำนวนร้อยละ 75.7 จะฝึกการอ่านเป็นรายบุคคล การสอนอ่านคำใหม่ ครูจำนวนร้อยละ 87.3 ฝึกอ่านแบบ แจกลูก สะกดคำ รองลงมาครูจำนวนร้อยละ 79.8 อธิบายความหมายโดยใช้รูปภาพ

ทักษะที่จำเป็นมากที่สุดในการเขียน ครูให้ความสำคัญกับการฝึกทำนอง ทำจับดินสอ และการวางสมุด เป็นอันดับ 1 การฝึกบังคับมือ เช่น ชีตหรือวาดรูปตามแบบ เป็นอันดับ 2 ซึ่งรูปแบบการฝึกทักษะการเขียนที่ครูจำนวนร้อยละ 32.9 นำมาใช้ได้แก่ การคัดตัวบรรจง เต็มบรรทัด และครูจำนวนร้อยละ 29.1 ใช้การคัดตามแบบ

ด้านการใช้สื่อการสอน

การนำสื่อการสอนที่เตรียมไว้มาใช้ ครูจำนวนร้อยละ 48.6 ได้นำสื่อการสอนที่เตรียมไว้ในชั้นการเตรียมการสอนมาใช้เป็นส่วนใหญ่ ครูจำนวนร้อยละ 35.6 นำมาใช้ปานกลาง เนื่องจากครูจำนวนร้อยละ 82.2 เห็นความจำเป็นที่จะต้องใช้สื่อการสอนกับนักเรียนที่พูดภาษาเขมร เพราะจะทำให้นักเรียน เรียน เข้าใจง่ายขึ้น การทดลองใช้สื่อการสอนก่อนใช้จริง ครูจำนวนร้อยละ 70.9 มีการทดลองใช้สื่อการสอนก่อนใช้จริง ครูจำนวนร้อยละ 29.1 ไม่ได้ทดลองใช้สื่อการสอนก่อนใช้จริงเลย โดยครูจำนวนร้อยละ 83.1 จะทดลองใช้สื่อการสอนก่อนใช้จริง บางรายการเท่านั้น และครูจำนวนร้อยละ 16.9 จะทดลองใช้สื่อการสอนทุกรายการ ซึ่งครูจำนวนร้อยละ 93.8 ใช้สื่อการสอนสำเร็จรูป ครูจำนวนร้อยละ 72.3 ใช้สื่อที่ผลิตขึ้นเอง เช่น บัตรคำ สมุดภาพ แผนภูมิ สถานที่ที่มีสื่อการสอนสำเร็จรูป จำนวนร้อยละ 59.9 ได้แก่ ศูนย์สื่อของโรงเรียน และจำนวนร้อยละ 20.4 ศูนย์วิชาการกลุ่มโรงเรียน ในด้านหนังสือหรือแบบฝึกหัด สำหรับนักเรียนที่พูดภาษาเขมร ครูจำนวนร้อยละ 94.2 ไม่มีเลย ครูจำนวนร้อยละ 5.8 มีเป็นสมุดภาพประกอบคำอธิบาย

ด้านการวัดและประเมินผล

วิธีการประเมินผลความรู้พื้นฐานก่อนการสอนภาษาไทย ครูจำนวนร้อยละ 82.2 ใช้วิธีการสัมภาษณ์หรือสนทนากับนักเรียน ครูจำนวนร้อยละ 77.7 ใช้วิธีการปฏิบัติตามคำสั่งหรือคำแนะนำของครู

เป็นภาษาไทย ในด้านการวัดผล วิธีวัดผลที่ครูใช้มากเป็นอันดับ 1 ได้แก่ การสังเกต อันดับ 2 การตรวจผลงาน และครูมีขั้นตอนการประเมินผลทักษะการฟัง พูด อ่าน และเขียน ตามจุดประสงค์ ในสมุดประจำชั้น ดังนี้ ครูจำนวนร้อยละ 83.9 ศึกษาและทำความเข้าใจรายละเอียดเกี่ยวกับ จุดประสงค์ ครูจำนวนร้อยละ 74.7 สร้างหรือหาเครื่องมือที่จะใช้ประเมินผลจุดประสงค์

เกณฑ์การผ่านจุดประสงค์ในสมุดประจำชั้น ครูจำนวนร้อยละ 67.8 มีเกณฑ์การผ่านจุด ประสงค์ตรงกับที่ระบุไว้ในคู่มือการวัดผล การเรียนรู้ทุกประการ ครูจำนวนร้อยละ 32.2 จะต้องปรับ เกณฑ์การผ่านจุดประสงค์ให้ลดต่ำลง ซึ่งเกณฑ์การผ่านจุดประสงค์ที่ครูปรับให้ลดต่ำลง เป็นอันดับ 1 ได้แก่ การพูดและอันดับ 2 การอ่าน โดยครูมี วิธีการทดสอบการผ่านจุดประสงค์ ดังนี้ ครูจำนวนร้อยละ 36.9 เลือกวิธีถ้านักเรียนสอบไม่ผ่านครั้งแรก นำแบบทดสอบมาสลับข้อสอบใหม่ ครูจำนวนร้อยละ 33.6 ใช้แบบทดสอบหลายชุด จนกว่าจะสอบผ่าน ความพยายามของนักเรียนในการผ่านจุดประสงค์ แต่ละข้อ จำนวนร้อยละ 60.6 นักเรียนใช้ความพยายามในการสอบผ่านจุดประสงค์แต่ละข้อ 2 ครั้ง จำนวนร้อยละ 26.7 ใช้ความพยายามในการสอบ 1 ครั้ง

เครื่องมือที่ใช้ในการประเมินผล ครูจำนวนร้อยละ 76.0 ได้มาจากแหล่งอื่น ๆ ครูจำนวน ร้อยละ 65.1 สร้างขึ้นเอง ถ้าเป็นเครื่องมือมาจากแหล่งอื่น ๆ จะได้มาจากกลุ่มโรงเรียน จำนวน ร้อยละ 74.7 ได้มาจากสำนักงานการประถมศึกษาอำเภอ และชื่อจากสำนักพิมพ์ จำนวนร้อยละ 12.2 เป็นจำนวนเท่ากัน และเครื่องมือที่สำคัญมากที่สุดในการประเมินผลการเรียนการสอน ครู ผู้สอนให้ความสำคัญกับการอ่าน เป็นอันดับ 1 และการใช้ภาษา เป็นอันดับ 2

ด้านการสอนซ่อมเสริม

วิธีคัดเลือกนักเรียนเข้ากลุ่มเพื่อสอนซ่อมเสริม ครูจำนวนร้อยละ 81.2 เลือกการสังเกต การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน ครูจำนวนร้อยละ 78.4 เลือกการสังเกตพฤติกรรมใน ขณะที่เรียนและทำงาน การจัดการสอนซ่อมเสริมแก่นักเรียนที่พูดภาษาเขมร เป็นภาษาถิ่น ครูจำนวน ร้อยละ 96.9 จัดให้มีการสอนซ่อมเสริมและครูจำนวนร้อยละ 3.1 ไม่ได้จัดให้มีการสอนซ่อมเสริมเลย รูปแบบการสอนซ่อมเสริมที่ครูจำนวนร้อยละ 60.1 เลือกได้แก่ การให้งานเพิ่มเติม เช่น แบบฝึกหัด อ่านหนังสือ ครูจำนวนร้อยละ 52.7 เลือกได้แก่ การให้นักเรียนที่พูดภาษาเขมรและเรียนเก่งช่วย สอน ช่วงเวลาที่ดำเนินการสอนซ่อมเสริม ครูจำนวนร้อยละ 50.9 สอนซ่อมเสริมในช่วงหลังเลิก เรียน ครูจำนวนร้อยละ 17.0 สอนซ่อมเสริมในช่วงหยุดพักกลางวัน ระยะ เวลาที่ใช้ในการสอน

ซ่อมเสริมแต่ละครั้ง ครูจำนวนร้อยละ 34.3 สอนซ่อมเสริม 16 - 25 นาที ครูจำนวนร้อยละ 26.1 สอนซ่อมเสริม 26.- 35 นาที

ด้านการจัดกิจกรรม เสริมหลักสูตรกลุ่มทักษะภาษาไทย

กิจกรรมเสริมหลักสูตรที่เลือกจัด ครูจำนวนร้อยละ 84.6 เลือกกิจกรรมการประกวด อ่านคล่อง เขียนคล่อง ครูจำนวนร้อยละ 84.2 เลือกกิจกรรมการแข่งขันการคัดลายมือ ระดับของกิจกรรมเสริมหลักสูตรที่นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 มีส่วนร่วมมากที่สุด ได้แก่ ห้องเรียน จำนวนร้อยละ 90.4 และระดับ โรงเรียน จำนวนร้อยละ 70.2 ในด้านการสนับสนุนต่อการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรจากผู้ปกครองและผู้บริหาร ผู้ปกครองและผู้บริหารให้การสนับสนุนระดับปานกลาง จำนวนร้อยละ 57.5 และในระดับมาก จำนวนร้อยละ 30.8

สภาพและปัญหาอื่น ๆ

ผลกระทบต่อการสอนภาษาไทย การที่นักเรียนพูดภาษา เขมร เป็นภาษาถิ่นก่อให้เกิดผลกระทบต่อการสอนภาษาไทยของครู ในด้านสื่อความหมายกับนักเรียนได้ไม่ดี เท่าที่ควร จำนวนร้อยละ 82.2 การจัดการเรียนการสอนทำไม่ได้เต็มที่ จำนวนร้อยละ 43.2 และวิธีการแก้ไขปัญหานักเรียนพูดภาษา เขมร เป็นภาษาถิ่น ครูจำนวนร้อยละ 70.5 แก้ไขปัญหาโดยการวางระเบียบให้นักเรียนพูดภาษาไทย ระหว่างเรียนในชั้นเรียน ครูจำนวนร้อยละ 33.6 ทำโครงการที่สอนน้อง คือ ให้นักเรียนชั้นสูงสุด ช่วยสอนทักษะการพูดภาษาไทยให้แก่เด็กที่พูดภาษา เขมร

ข้อเสนอแนะของครูผู้สอนในการแก้ไขปรับปรุงหลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 ในวิชาภาษาไทยให้เหมาะสมกับชุมชนที่พูดภาษา เขมร เป็นภาษาถิ่น

อันดับ 1 - 5 เรียงตามลำดับที่ครูผู้สอน เสนอแนะมากที่สุด

1. จัดทำคู่มือครู แผนการสอนพิเศษสำหรับใช้กับชุมชนที่พูดภาษา เขมร
2. จัดทำพจนานุกรมไทย-เขมร สำหรับครู
3. จัดทำสื่อการสอนสำหรับชุมชนที่พูดภาษา เขมร เป็นภาษาถิ่นโดยเฉพาะ
4. ครูผู้สอนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ควรพูดภาษา เขมรได้
5. ในแบบ เรียนควรมีรูปภาพมาก ๆ เพื่อดึงดูดความสนใจของเด็ก

อภิปรายผลการวิจัย

จากการวิจัยครั้งนี้ ทำให้ทราบถึงสภาพการสอนภาษาไทยแก่นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่พูดภาษาเขมรเป็นภาษาถิ่นในโรงเรียน สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ เขตการศึกษา 11 ในแต่ละด้าน ซึ่งผู้วิจัยจะได้นำมาอภิปรายดังต่อไปนี้

สถานภาพส่วนตัวและข้อมูลทั่วไป

จากการวิจัยพบว่า ครูผู้สอนส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง ซึ่งอาจเหมาะสมสำหรับการสอนนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่ต้องปรับตัวให้เข้ากับสังคมใหม่ ครูผู้สอนจึงควรเป็นผู้ที่มีความละเอียดอ่อนและให้ความอบอุ่นกับนักเรียนได้พอสมควร ช่วงอายุของครูผู้สอนส่วนใหญ่อยู่ระหว่าง 26-30 ปี ซึ่งเป็นวัยที่กำลังกระตือรือร้นในการทำงาน

ด้านวุฒิการศึกษา พบว่า ส่วนใหญ่ครูผู้สอนมีวุฒิปริญญาตรี ซึ่งมีเพียงส่วนน้อยเท่านั้นที่ศึกษาภาษาไทยเป็นวิชาเอกหรือวิชาโท นั่นเป็นเพราะครูที่สอนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ในโรงเรียนขนาดกลางและขนาดเล็กมักจะได้ออนประจำชั้น จึงไม่จำเป็นต้องจะต่อวิชาเอกหรือวิชาโทที่สำเร็จการศึกษา แต่ครูผู้สอนจำนวนร้อยละ 55.5 เคยได้รับการฝึกอบรมการสอนภาษาไทย ตามหลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 มาแล้ว ดังนั้นครูผู้สอนภาษาไทยน่าจะมีความรู้ความสามารถในการสอนภาษาไทยแก่นักเรียนเป็นอย่างดี ถึงแม้ว่าจะมีประสบการณ์ในการสอนภาษาไทยเพียง 2 ปีหรือต่ำกว่า หรือมีครูผู้สอนจำนวนร้อยละ 14.7 เท่านั้นที่เคยเข้ารับการฝึกอบรมการสอนภาษาไทยแก่นักเรียนที่พูดภาษาเขมรมาก่อน

การพูดภาษาเขมรของครูผู้สอน ครูส่วนใหญ่พูดได้จำนวนร้อยละ 83.6 และพูดได้ในระดับดีมากจำนวนร้อยละ 44.2 ซึ่งเป็นสิ่งแสดงให้เห็นว่าผู้บริหารโรงเรียนเข้าใจและเห็นความสำคัญของการพูดภาษาเขมรของครูผู้สอนในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 เพราะครูจำนวนร้อยละ 72.6 ได้สอนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โดยได้รับการมอบหมายจากผู้บริหารโรงเรียน ผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับ ทองอุฒ หงศ์พันธ์ (2519: 34-35) ที่ได้กล่าวถึงบทบาทของครูในท้องถิ่นที่เด็กพูดภาษาถิ่นไว้ว่า ครูที่ออกไปปฏิบัติหน้าที่ตามโรงเรียนในหมู่บ้านต่าง ๆ มีความจำเป็นต้องรู้และเข้าใจในเรื่องของภาษาและขนบธรรมเนียมประเพณีของท้องถิ่นที่ตนเข้าไปปฏิบัติงาน โดยเฉพาะอย่างยิ่งภาษาถิ่นจะมีประโยชน์อย่างยิ่งสำหรับครูในด้านการสอน ครูจะต้องเป็นผู้ที่มี

ความสามารถสูงในการสื่อสารกับนักเรียน การที่ครูเข้าใจภาษาถิ่นจะทำให้ครูสามารถสอนและอบรมเด็กได้อย่างมีประสิทธิภาพสูง โดยเฉพาะการสอนภาษาไทยให้กับเด็กเริ่มเรียนนั้น ภาษาถิ่นเป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่ง

สภาพการสอนภาษาไทยในด้านต่าง ๆ

ด้านการเตรียมการสอน

ครูจำนวนร้อยละ 54.8 จะมีการเตรียมการสอนล่วงหน้าทุกครั้ง เนื่องจากการเตรียมการสอนมีความสำคัญต่อครูมาก เพราะทำให้ครูได้มีโอกาสเตรียมตัวเองและตัวนักเรียน สำหรับการเรียนการสอนในแต่ละครั้ง ดังที่ กรมวิชาการ (2525: 14) กล่าวไว้ว่าการเตรียมการสอนเป็นเรื่องจำเป็นสำหรับครูทุกคน ไม่ว่าผู้นั้นจะชำนาญการสอนเพียงใด อย่างน้อยที่สุดก็ต้องรู้ล่วงหน้าว่าจะสอนเรื่องอะไร ใช้วิธีการอย่างไรและใช้อุปกรณ์อะไร

การให้ความสำคัญต่อการเตรียมการสอน ครูให้ความสำคัญกับบันทึกการสอนเป็นอันดับหนึ่ง เพราะการทำบันทึกการสอนจะทำให้ครูทราบรายละเอียดต่าง ๆ ที่จะต้องสอนในแต่ละครั้ง ดังนั้นข้อย่อยต่าง ๆ จึงเป็นสิ่งที่ครูจะศึกษาในขณะที่ทำบันทึกการสอนนั่นเอง

การเตรียมกิจกรรมการเรียนการสอนจากคู่มือการสอนภาษาไทยหรือแผนการสอนภาษาไทย ครูส่วนใหญ่เตรียมบางกิจกรรม เพราะบางกิจกรรมไม่เหมาะที่จะนำมาสอนและเวลาไม่พอ ซึ่งสอดคล้องกับผลวิจัยของ ไสววัฒน์ ไสภผล (2522: 82-87) ที่พบว่ากิจกรรมการเรียนการสอนที่กำหนดไว้มากเกินไปสำหรับเด็ก ทั้งทำให้เกิดเสียงรบกวนต่อห้องข้างเคียง กิจกรรมบางอย่างต้องดัดแปลงจึงจะใช้ได้และบางอย่างไม่ค่อยได้ใช้ เช่น ปริศนาคำทาย บทร้อยกรอง

การเตรียมตัวผู้เรียน ครูจำนวนร้อยละ 88.0 เน้นการเตรียมความสามารถในการฟังและเข้าใจความหมายที่ครูพูดมากที่สุด เพราะนักเรียนเคยชินกับการใช้ภาษาเขมรมากกว่าภาษาไทย ดังนั้นการสื่อความหมายระหว่างกัน ในช่วงเริ่มแรกเข้าเรียนจึงมีความสำคัญมาก

ด้านการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน

การพูดภาษาเขมรกับนักเรียน ในขณะที่ดำเนินกิจกรรมการเรียนการสอน ครูส่วนใหญ่จะพูดก็เพื่ออธิบายความหมายของคำ วลี หรือประโยคในบทเรียนที่นักเรียนไม่เข้าใจ ยุพิน พิพิธกุล (2517: 134-136) ได้ให้แนวทางการสอนภาษาไทยแก่เด็กที่เริ่มเรียนที่มีปัญหาทาง

ภาษาว่าควรใช้การ เปรียบ เทียบภาษาถิ่นกับภาษาไทยกลาง จะช่วยให้นักเรียน เข้าใจและเห็น ข้อแตกต่างอย่างชัดเจน การสอนให้นักเรียนพูดจน คล่องปากช่วยให้นักเรียน เขียนพินัยลง

การใช้ภาษาของนักเรียนในห้องเรียน ครูจำนวนร้อยละ 46.6 ให้นักเรียนพูด ภาษาเขมรกับเพื่อน ๆ ได้ แต่ต้องพูดภาษาไทยกับครู แสดงให้เห็นว่าครูผู้สอนมีความ เข้าใจ ในตัวเด็กได้ดี เพราะเด็กเพิ่ง เริ่มเข้าสู่สังคมใหม่ ที่มีการใช้ภาษาที่แตกต่างจากที่บ้าน ถึงแม้ว่านักเรียนส่วนใหญ่จะผ่านการเรียน ในชั้น เด็กเล็กมาแล้วก็ตาม ก็ยังต้องการ เวลาที่จะใช้ ในการปรับตัว เรื่องการใช้ภาษาถิ่นมาก ดังที่ ประพันธ์ เรืองณรงค์ (2513: 16-17) ได้ให้ความ เห็น เกี่ยวกับปัญหาการสอนภาษาไทยมาตรฐานในห้องเรียนที่นักเรียนพูดภาษาถิ่นปัญหา สำคัญของโรงเรียนอย่างหนึ่งคือ นักเรียนใช้ภาษากลางไม่ถูก เนื่องจากความ เคยชินกับภาษา ที่ตนถนัด ครูผู้สอนมักห้ามนักเรียนพูดภาษาถิ่นใน เวลาเรียนหรือพูดกับครู ทำให้นักเรียนพูด ภาษาถิ่นก็ยังพูด ไม่ถูกต้องอยู่ดี นักเรียนยังคงใช้ภาษาถิ่นผสมทั้งการพูดและการเขียน ปัญหาที่ เกิดขึ้นนี้เพราะนักเรียนต้องเรียนภาษาไทยมาตรฐาน เป็นภาษาที่สอง แตกต่างจากภาษาที่ นักเรียนใช้ในชีวิตประจำวัน

ทักษะที่จำ เป็นสำหรับการสอนภาษาไทยแก่นักเรียนพูดภาษาเขมร เป็นภาษาถิ่น ครูผู้สอน เลือกการฟังเป็นอันดับ 1 และการพูดเป็นอันดับ 2 จำนวน คล่องการเขียน (2517: 126-127) ได้เสนอแนะแนวทางในการสอน เด็กที่พูดภาษาถิ่น โดยใช้วิธีการสอนตามหลักภาษาศาสตร์ ไว้ดังนี้ การสอนควรมุ่งฝึกให้เกิดทักษะในการฟังและพูด เป็นสามัญ ผู้เรียนต้องสามารถให้ระบบ การเรียนของทั้งสองภาษาได้

การฝึกทักษะการฟัง ครูจะฝึกโดยให้ฟังภาษาไทยก่อน แล้วแปล เป็นภาษา เขมร ซึ่งนักเรียนฝึกทักษะ การฟังจากคำพูดของครูมากที่สุด วิธีสอนนักเรียนที่มีปัญหาในการออกเสียง ตัวสะกดแม่ กก และ เสียงวรรณยุกต์ ครูจำนวนร้อยละ 95.5 จะออกเสียงให้ฟัง แล้วให้ นักเรียนพูดตาม จากผลการวิจัยทั้งหมดนี้ ครูผู้สอนมีบทบาทมากในการฝึกทักษะการฟังและพูด เพราะ เป็นผู้ที่ไม่ใกล้ชิดกับนักเรียนและทราบปัญหาในการ เรียนของนักเรียนแต่ละคนได้ เป็นอย่าง ดี ดังนั้นการฝึกฝนการแก้ไขปัญหาจึงสามารถกระทำได้ดีและ เหมาะสมมากที่สุด

ด้านการใช้สื่อการสอน

ความจำเป็นที่ต้องใช้สื่อการสอน ครูจำนวนร้อยละ 82.2 เห็นความจำเป็นที่จะต้อง
ต้องใช้สื่อการสอนกับนักเรียนที่พูดภาษาเขมร เพราะจะทำให้นักเรียนเรียนเข้าใจง่ายขึ้น ซึ่ง
สอดคล้องกับผลการวิจัยของ กิติ ดุจเพ็ญ (2525: 67-68) ที่พบว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
ภาษาไทยของเด็กทั้งสามภาษา (ส่วย ลาว และเขมร) ในโรงเรียนที่ใช้สื่อการสอนมาก จะมี
ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่า โรงเรียนที่ใช้สื่อการสอนน้อย

ชนิดของสื่อการสอนที่ใช้ ครูจำนวนร้อยละ 93.8 ใช้สื่อการสอนสำเร็จรูป สถานที่
ที่มีสื่อการสอนสำเร็จรูปได้แก่ ศูนย์สื่อของโรงเรียน รองลงมาศูนย์วิชาการกลุ่มโรงเรียน การ
ที่ครูใช้สื่อการสอนสำเร็จรูปมากกว่าใช้สื่อที่ผลิตขึ้นเองนี้ เนื่องจากครูไม่มีเวลาเพราะครูโรงเรียน
ประถมศึกษาส่วนใหญ่มักจะต้องสอนประจำชั้นและยังต้องทำงานในด้านต่าง ๆ อีก เช่น งานธุรการ
งานสารบรรณ ฯลฯ ซึ่งผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับงานวิจัยของกองการประถมศึกษา กรมสามัญศึกษา
(2521: 45) ซึ่งได้ทำการวิจัยองค์ประกอบที่เอื้ออำนวยและ/หรือ เป็นอุปสรรคต่อการ
เปลี่ยนแปลงการประถมศึกษาในอนาคต ซึ่งพบว่า ครูยอมรับว่าในการสอนไม่ค่อยได้ใช้อุปกรณ์
เนื่องจากโรงเรียนมีงบประมาณจำกัด และครูมีภาระงานมากจนไม่มีเวลาทำอุปกรณ์ ทั้ง ๆ ที่ครูมี
ความต้องการวัสดุอุปกรณ์เครื่องช่วยสอน เป็นอย่างยิ่ง

หนังสือหรือแบบฝึกหัด สำหรับนักเรียนที่พูดภาษาเขมร ครูจำนวนร้อยละ 94.2 ไม่มี
เลย ทั้งนี้เพราะครูไม่เห็นความจำเป็นที่จะมี เฉพาะหนังสือแบบเรียนและแบบฝึกหัดก็เพียงพอแล้ว
รวมถึงครูไม่มีเวลาและงบประมาณที่จะใช้ผลิตด้วย

ด้านการวัดและประเมินผล

วิธีการประเมินผลความรู้พื้นฐานก่อนการสอนภาษาไทย ครูจำนวนร้อยละ 82.2 ใช้
วิธีการสัมภาษณ์หรือสนทนากับนักเรียน เนื่องจากวิธีการนี้จะทำให้ครูได้มีโอกาสใกล้ชิดกับ
นักเรียนมากที่สุด เพราะการสัมภาษณ์หรือสนทนาจะทำให้นักเรียน เป็นกันเองกับครูมากขึ้น ดังนั้น
ข้อมูลที่ได้รับจากการประเมินผลวิธีการนี้จึงตรงกับความเป็นจริงมากที่สุด

เกณฑ์การผ่านจุดประสงค์ในสมุดประจำชั้น ครูจำนวนร้อยละ 67.8 ใช้เกณฑ์การผ่านจุดประสงค์ตรงกับที่ระบุไว้ในคู่มือการวัดผลการเรียนรู้ทุกประการ แต่มีครูจำนวนร้อยละ 32.2 จะต้องปรับ เกณฑ์การผ่านจุดประสงค์ให้ลดต่ำลง เกณฑ์การผ่านจุดประสงค์ที่ครูปรับให้ลดต่ำลงเป็นอันดับ 1 ได้แก่ การพูด และอันดับ 2 การอ่าน เนื่องจากภาษาเขมรมีหลักไวยากรณ์ไม่เหมือนกับภาษาไทย เช่น เสียงวรรณยุกต์ไม่มี เวลาพูดใช้นั้นเสียงสูงต่ำ เสียงแม่ กก ไม่มีออกเสียงควบกล้ำมาก ตัวสะกดหรือพยัญชนะตัว ร ล ออกเสียงเร็ว เช่น เเดิน ออกเสียงเป็น เเดิร (จำนวน คล่องการเขียน 2517: 127-131) ดังนั้นนักเรียนที่พูดภาษาเขมรเป็นภาษาถิ่นจึงพูดไม่ได้ เนื่องจากอิทธิพลของภาษาแม่ที่มีผลต่อการอ่านสะกดคำ การเขียนในภาษาที่สองด้วย โดยที่ผู้พูดไม่ชัดจะอ่านออกเสียงผิดและเขียนผิด โดยการสะกดคำผิดเนื่องจากสะกดตามเสียงที่พูด จึงเห็นได้ว่าการพูดไม่ชัดมีผลต่อการเรียนภาษาที่สองเป็นอย่างมาก ทำให้การเรียนภาษาที่สอง ไม่ประสบความสำเร็จเท่าที่ควร (ประสงค์ วิทยาส 2524: 31) ดังเช่น นักเรียนต้องใช้ความพยายามถึง 2 ครั้ง ในการสอบผ่านจุดประสงค์แต่ละข้อ หรือ เครื่องมือที่สำคัญมากที่สุดในการประเมินผลการเรียนการสอน ครูผู้สอนให้ความสำคัญกับการอ่านเป็นอันดับ 1 และการใช้ภาษาเป็นอันดับ 2 ก็ด้วยเหตุผลข้างต้นนั่นเอง

ด้านการสอนซ่อม เสริม

วิธีคัดเลือกนักเรียน เข้ากลุ่ม เพื่อสอนซ่อม เสริม ครูจำนวนร้อยละ 81.2 เลือกการสังเกตการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน เพราะทักษะทั้ง 4 คือ การฟัง พูด อ่าน และเขียน เป็นทักษะที่มีความสัมพันธ์และต่อเนื่อง ซึ่งเป็นกระบวนการธรรมชาติในการสอนภาษา ซึ่งจะทำให้ครูผู้สอนสามารถแยกนักเรียนที่มีปัญหาในเรื่องการใช้ภาษาได้ชัดเจนยิ่งขึ้น

การจัดการสอนซ่อม เสริมแก่นักเรียนที่พูดภาษาเขมรเป็นภาษาถิ่น ครูจำนวนร้อยละ 96.9 จัดให้มีการสอนซ่อม เสริม แสดงให้เห็นว่าครูผู้สอนตระหนักถึงความสำคัญของอิทธิพลของภาษาเขมรที่มีผลต่อการเรียนภาษาไทย และสอดคล้องกับแนวทางในการสอนซ่อม เสริมที่กรมวิชาการ (2525: 66-78) ได้กล่าวไว้ในเรื่อง การประเมินผลการเรียนว่า เมื่อพบนักเรียนคนใดมีข้อบกพร่องในจุดประสงค์ข้อใด เรื่องใดให้ถือ เป็นความรับผิดชอบของโรงเรียนที่จะต้องจัดสอนซ่อม เสริมให้และให้โรงเรียนสำนึกในความรับผิดชอบที่จะต้องพัฒนานักเรียนของตน โดยจัดให้มีการสอนซ่อม เสริมตามควรแก่กรณี

รูปแบบของการจัดการสอนซ่อมเสริม ส่วนใหญ่วิธีที่ครูเลือกใช้ คือ การให้งานเพิ่มเติม เช่น แบบฝึกหัด อ่านหนังสือ ร่องลงมาการให้นักเรียนที่พูดภาษาเขมรและเรียนเก่งช่วยสอน ทั้งนี้ เนื่องจากปัญหาที่ครูผู้สอนพบมากในการสอนภาษาไทยแก่นักเรียนที่พูดภาษาเขมรเป็นภาษาถิ่น ได้แก่ ปัญหาในการพูด เป็นอันดับ 1 และการอ่านเป็นอันดับ 2 ดังนั้นรูปแบบการสอนซ่อมเสริมนี้ จะช่วยแก้ไขปัญหาให้กับครูได้เป็นอย่างดี

ช่วงเวลาในการสอนซ่อมเสริม ครูส่วนใหญ่จะเลือกสอนในช่วงหลังเลิกเรียนและใช้เวลา 16-25 นาที ซึ่งเป็นช่วงที่ครูและนักเรียนหมดภาระกับการงานในด้านต่าง ๆ สามารถทุ่มเทให้กับการสอนซ่อมเสริมได้อย่างเต็มที่ ประกอบกับเป็นช่วงระยะเวลาสั้น ๆ ทำให้นักเรียนไม่เกิดความรู้สึกเบื่อหน่าย จึงทำให้การสอนแต่ละครั้งบรรลุเป้าหมายที่กำหนดไว้

ด้านการจัดกิจกรรม เสริมหลักสูตร กลุ่มทักษะภาษาไทย

กิจกรรมเสริมหลักสูตรที่ครูเลือกจัดมากที่สุด ได้แก่ การอ่านคล่อง เขียนคล่อง เพราะเป็นการสนองตอบต่อนโยบายการเร่งรัดคุณภาพการศึกษา 10 ประการ ของสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ กิจกรรมเสริมหลักสูตร ร่องลงมาที่ครูเลือกจัดได้แก่ กิจกรรมการแข่งขันการคัดลายมือ เพราะนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 เป็นชั้นที่เพิ่งเริ่มฝึกทักษะการเขียนอย่างจริงจังเป็นชั้นแรก จึงจำเป็นที่จะต้องวางรากฐานทางการเขียนให้ได้อย่างถูกต้อง เพื่อผลประโยชนต่อไปในอนาคต

ระดับของกิจกรรมเสริมหลักสูตรที่นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 มีส่วนร่วมมากที่สุด ได้แก่ ท่องเรียน เพราะเป็นระดับที่นักเรียนได้ใกล้ชิดมากที่สุด ซึ่งกิจกรรมเสริมหลักสูตรส่วนใหญ่ ครูผู้สอนจะเปิดโอกาสให้นักเรียนทุกคนได้มีส่วนร่วมและแสดงออกได้อย่างเต็มที่

การสนับสนุนต่อการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรจาก ผู้ปกครองและผู้บริหาร ส่วนใหญ่ให้การสนับสนุนในระดับปานกลาง เพราะกิจกรรมบางอย่าง เป็นสิ่งที่ครูทุกคนต้องปฏิบัติอยู่แล้ว เช่น การอ่านคล่อง เขียนคล่อง และเนื่องจากมีข้อจำกัดในด้านงบประมาณ อุปกรณ์ และบุคลากรจึงทำให้ไม่ได้รับความสนใจเท่าที่ควร

สภาพและปัญหาอื่น ๆ

ผลกระทบต่อการสอนภาษาไทย ครูผู้สอนเห็นว่าการศึกษาที่นักเรียนพูดภาษาเขมร เป็นภาษาถิ่นก่อให้เกิดผลกระทบต่อการสอนภาษาไทยของครู ในด้านสื่อความหมายกับนักเรียนได้ไม่ดีเท่าที่ควร ทั้งนี้เพราะถ้าบังคับให้นักเรียนพูดภาษาไทยเพียงอย่างเดียว การสื่อความหมายระหว่างครูกับนักเรียนจะมีปัญหาทันที เนื่องจากนักเรียนไม่เข้าใจความหมายและไม่กล้าพูด เพราะออกเสียงลำบาก ดังเช่น ผลงานการวิจัยของ โรจน์ ราชประโคน (2526 : 73-74) ที่พบว่า ภาษาเขมรมีอิทธิพลต่อข้อบกพร่องในการพูดภาษาไทย ในเรื่องการออกเสียงวรรณยุกต์ เพราะ ภาษาเขมรเป็นภาษาที่ไม่มีเสียงวรรณยุกต์ จะออกเสียง เป็นเสียงสามัญทั้งหมด โดยเน้นเสียงสูง ต่ำแทน

การแก้ไขปัญหานักเรียนพูดภาษาเขมรเป็นภาษาถิ่น ครูจำนวนร้อยละ 70.5 แก้ไขปัญหา โดยการวางระเบียบให้นักเรียนพูดภาษาไทยระหว่างเรียนในชั้นเรียน เพราะจะเป็นการฝึกทักษะในการพูดภาษาไทยให้กับนักเรียน เนื่องจากนักเรียนไม่มีโอกาสพูดภาษาไทยเลย เคยชินกับการพูดภาษาเขมรมาตั้งแต่เกิดแล้ว ดังนั้นการแก้ไขปัญหานี้จะเป็นประโยชน์กับตัวผู้เรียนเอง สำหรับการเรียนในชั้นต่อไป

ข้อเสนอแนะของครูผู้สอนในการแก้ไขปรับปรุงหลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 ในวิชาภาษาไทยให้เหมาะสมกับชุมชนที่พูดภาษาเขมรเป็นภาษาถิ่น

อันดับ 1-5 เรียงตามลำดับที่ครูผู้สอน เสนอแนะมากที่สุด

1. จัดทำคู่มือครู แผนการสอนพิเศษสำหรับใช้กับชุมชนที่พูดภาษาเขมร
2. จัดทำพจนานุกรมไทย-เขมรสำหรับครู
3. จัดทำสื่อการสอน สำหรับชุมชนที่พูดภาษาเขมร เป็นภาษาถิ่น เฉพาะ
4. ครูผู้สอนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ควรพูดภาษาเขมรได้
5. ในแบบเรียนควรมีรูปภาพมาก ๆ เพื่อดึงดูดความสนใจของเด็ก

ข้อเสนอแนะสำหรับหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการศึกษา

1. ควรจัดให้มีการฝึกอบรมการสอนภาษาไทย ตามหลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 ให้กับครูที่ได้รับการบรรจุเข้ารับราชการใหม่ทุกคน

2. ควรจัดให้มีการฝึกอบรมการสอนภาษาไทยแก่นักเรียนที่พูดภาษา เขมร ให้กับครูที่สอนในท้องถิ่นที่มีนักเรียนพูดภาษา เขมร เป็นภาษาถิ่น

3. ศึกษาวิเคราะห์ ควรมีการติดตามประเมินผลการสอนภาษาไทยของครูแต่ละชั้นอย่างน้อยภาคเรียนละ 1 ครั้ง เพื่อกระตุ้นให้ผู้บริหารโรงเรียนและครูได้ปรับปรุงการจัดการเรียนการสอนภาษาไทยให้ดียิ่งขึ้น

ข้อเสนอแนะสำหรับครูผู้สอนภาษาไทย

1. ครูผู้สอนภาษาไทยควรมีการปรับปรุงการสอนของตนเองอยู่เสมอ เพื่อให้นักเรียนไม่เกิดความเบื่อหน่ายในการเรียน

2. ครูควรสร้างบรรยากาศในการเรียนที่น่าสนใจ สนุกสนานไม่เคร่งเครียด ให้ความเป็นกันเองแก่นักเรียน เพื่อสร้างเจตคติที่ดีต่อการเรียนภาษาไทย และตัวต่อครูผู้สอนเอง

3. ครูผู้สอนควรจัดมุมภาษาไทยไว้ในห้องเรียน เพื่อให้นักเรียนได้ฝึกทักษะด้วยตัวเอง

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรมีการศึกษารูปแบบการสอนที่เหมาะสม สำหรับท้องถิ่นที่มีการพูดภาษา เขมร เป็นภาษาถิ่น

2. ควรทำการศึกษาสภาพการจัดการเรียนการสอนกลุ่มประสมการณ์อื่น ในท้องถิ่นที่มีนักเรียนพูดภาษา เขมร เป็นภาษาถิ่น

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย